

“Het maakt me content, lachen en wenen”

Tania Van der Sanden (53)

“Telkens als ik aan een nieuw stuk begin, ben ik weer zo zenuwachtig dat ik me afvraag waarom ik geen ander vak heb gekozen. Het is nooit: ik heb alle ingrediënten om een brood te bakken, en ik heb al honderd broden gebakken, dus nu kan ik dat. Nee. Het is iedere keer weer van nul beginnen. Zoeken naar je personage en naar een manier waarop je die woorden zult zeggen. Maar als het lukt, ziet het er zo vanzelfsprekend uit dat iedereen denkt: fluitje van een cent! Die rol is je op het lijf geschreven, hoor ik vaak. Ja, maar of ik nu een heks speel of een seut, het is blijkaar allemaal op mijn lijf geschreven. Natuurlijk is dat niet zo.”

“Als kind was het mijn droom om te weten wat er áchter het toneel was. En dat weet ik nu. Daar geniet ik nog iedere keer van. Ook van de kleedkamer. Ik ben een slordig persoon, maar mijn kleedkamers zijn altijd in orde. Waarom doe ik dit? Elke keer weer, in die minuten vlak voor een premiere, vraag ik het me af. Dan begin ik te spelen en binnen de twee minuten denk ik: dáárom! Het is een passie, iets wat je optilt, wat je content maakt vanbinnen. Ik word daar warm van. Het maakt me content dat ik mensen kan weghalen uit hun dagelijkse beslommingen. Dat ik ze kan boeien, kan doen lachen en doen wenen. Het plezier dat je dan voelt, is moeilijk te beschrijven. Er gebeurt ook iets chemisch in je lijf. Plots is die verkoudheid over, of die vermoeidheid die maakte dat je om zes uur dacht: ik kan écht niet opgaan. Plots is die veranderd in pure goesting.”

“Grappige anekdotes zijn er bij de vleer. Pistolen die niet afgaan, en dan maar doorspelen alsof ze toch zijn afgegaan. Attributen vergeten als je opgaat en zeggen: ‘Ik moet nog even ergens zijn’, en weer verdwijnen, hopen dat het publiek je niet doorheeft. En dan zijn er natuurlijk de keren dat je je tekst niet meer weet. Ik hing als

Eva Braun anderhalve meter boven het toneel in *Eva, Hitlers Lief*. Op een fietszadeletje, vastgeplakt aan een hakenkruis. Weg kon ik dus niet. En in een stevige monoloog wist ik plots mijn tekst niet meer. Ik keek naar actrice Mieke Dobbeles en zei: ‘Ik weet het niet meer’. En zij antwoordde: ‘Ik ook niet.’ Toen ben ik echt gestorven. Ik verdeel bij het instuderen mijn tekst altijd in blokken, en ik ben toen snel helemaal door het blok gegaan waar we inzaten. Plots wist ik het weer. Voor mijn gevoel heeft dat minstens tien minuten geduurd. Toen ik achteraf tegen de regisseur zei: ‘Hoe verschrompelijk, wat moeten die mensen niet gedacht hebben’, antwoordde hij: ‘Het was fantastisch, want het was heel spannend.’ (lacht) Daar droom ik nu nog van.”

Bekend van?

In De Gloria en *Het Eiland*, op tv

Op de planken?

Bij o.a. Toneelgroep Amsterdam, NTGent, Het Salon, Antigone, De Tijd en Theater Malpertuis

Nu te zien?

Onze Koën, samen met Lucas Van den Eynde, bij Theater Malpertuis, op tournee tot 31 maart

www.malpertuis.be